

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/104/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213219478
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2213219478.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobcu: MC pro 55, s.r.o., Bratislava, Kopanice 3570/6, IČO 46 819 380, zastúpeného advokátskou kanceláriou: LEGATE, s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábr. 8/A, proti žalovanej: U. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. W., D. XXX/XX, zastúpenej Mgr. Miroslavom Rybánskym, advokátom, Bratislava, Grösslingova 10, o zaplatenie 10.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 12C/244/2014-134 zo dňa 28. júla 2014 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**
Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.000,- eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 01.03.2013 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Uložil jej ďalej povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 1.962,- eur na trovách právneho zastúpenia a 600,- eur na ďalších trovách, a to všetko k rukám právneho zástupcu žalobcu do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že žalobca sa domáha úhrady uvedenej pohľadávky od žalovanej titulom zmluvy o pôžičke zo dňa 16.06.2011 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 06.11.2012 ako právny predchodca spoločnosti Hobi, a.s. Bratislava, ktorá bola poskytnutá žalovanej v celkovej sume 180.559,50 eura a v zmysle dodatku k vráteniu zostala suma 10.000,- eur splatná 28.02.2013. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou ustanovení Občianskeho zákonníka - zákon č. 40/1964 Zb. v platnom znení (§ 657, § 580, § 451 ods. 1, § 454, § 524, § 517 ods. 1 OZ), vládneho Nariadenia č. 87/1995 Z.z. v znení platnom do 31.01.2013 (§ 3 ods. 1 a nasledujúcich). Súd prvého stupňa v konaní vykonal dokazovanie predovšetkým oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi - najmä zmluvou o pôžičke s obchodnou spoločnosťou Hobi, a.s. Bratislava a žalovanou zo dňa 16.06.2011 spolu s jej dodatkom č. 1, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.06.2013, listom zo dňa 26.06.2013, ktorým veriteľ oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu a korešpondenciou žalovanej a žalobcu o oznámení existencie pohľadávky žalovanej a o jednostrannom započítaní pohľadávok, ako i reakciu žalobcu uskutočnenej listom z 08.08.2013, vykonal výsluch svedkov B. W., Ing. Q. X., J. S., Ing. F. J., oboznámil sa so zápisnicou zo zasadnutia predstavenstva veriteľa a nasledovným a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná uzavrela s právnym predchodcom žalobcu dňa 16.06.2011 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej ešte nevrátila časť v sume 10.000,- eur. Pohľadávku na tejto časti pôžičky postúpil právny predchodca žalobcu - veriteľ na žalobcu. Žalovaná sumu 10.000,- eur zaplatila k rukám svedka W. s tým, že plnila záväzok veriteľa voči svedkovi a urobila prejav smerujúci k započítaniu svojej pohľadávky voči žalobcovi. Sporným v konaní zostalo, či týmto jednostranným

úkonom (započítania) došlo k zániku jej záväzku na postúpenej pohľadávke, a teda či išlo v prípade svedka o pohľadávku spôsobilú na započítanie, k tomu smerovalo dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Súd dospel k záveru, že existencia pohľadávky svedka voči veriteľovi titulom kompenzácie za nerealizovaný projekt nebola preukázaná, a teda nebol z tohto titulu preukázaný žiadny záväzok veriteľa plniť svedkovi. Zmluva o poskytovaní poradenských služieb jednoznačne upravovala povinnosti zmluvných strán (aj výšku odmeny), nevyplýva z nej krátenie odmeny pre firmu svedka W. o časť ním poskytovanú na predplácaní hodnoty akcií, v zmysle zmluvy fakturoval svedok svoju činnosť, pričom z faktúr tiež žiadne zálohy nevyplývajú, ani nárok svedka na prípadnú kompenzáciu mimo dohodnutej odmeny. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že svedok pôvodne požadoval vyššiu odmenu, písomná dohoda preukazuje výsledok obojstranných rokovaní. Výpoveď svedka S. súd prvého stupňa posúdil za účelovú, vzhľadom na jeho citovú zainteresovanosť vo veci pre jeho dlhoročný priateľský vzťah so svedkom W.. Výpoveď svedkyne J. nebral súd do úvahy pre ovplyvňovanie svedkom W.. Svedok X. síce pripustil úvahy o dohode na kompenzáciu, o čom svedčí aj poverenie predstavenstva dané svedkovi S. rokovať o podmienkach dohody, ale samotné uzavretie takejto dohody však súdu preukázané nebolo, ani z písomných dôkazov takáto dohoda nevyplýva a preto svedok W. nemal nárok na vyplatenie sumy 10.000 eur a bol to teda práve svedok, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Preto súd uzavrel, že nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok, žalovaná doposiaľ na pôžičke čiastku vo výške 10.000 eur nevrátila a preto ju súd k tejto povinnosti zaviazal. Zároveň priznal žalobcovi aj nárok na úrok z omeškania, keďže žalovaná sa do omeškania preukázateľne dostala. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a žalobcovi ako úspešnému účastníkovi v konaní priznal náhradu trov konania spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku 600,- eur a na trovách právneho zastúpenia podľa špecifikácie obsiahnutej v rozsudku za 5 úkonov právnej služby, k tomu režijný paušál a cestovné a náhrada straty času.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná s poukazom na to, že postupom súdu prvého stupňa došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. b) OSP - konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) OSP - súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentovala, že žalobca v predmetnom konaní uplatňuje nárok na zaplatenie sumy vo výške 10.000,- eur s príslušenstvom na tom základe, že zmluvou o pôžičke zo dňa 16.06.2011 v znení jej dodatku č. 1 zo dňa 06.12.2012 právny predchodca žalobcu (Hobi, a.s. Bratislava) poskytol žalovanej pôžičku v celkovej sume 180.559,50 eura. Žalovaná sa zaviazala vrátiť sumu 114.650 eur najneskôr do 28.02.2013, zvyšnú časť prevzala iná obchodná spoločnosť, z dlhu žalovanej bola časť vo výške 16.650,- eur postúpená na tretiu osobu, časť bola žalovanou uhradená a zostatok dlhu v sume 10.000,- eur s príslušenstvom je splatný 28.02.2013, ktorá pohľadávka spolu s príslušnými úrokmi z omeškania bola postúpená na žalobcu. Súd prvého stupňa žalobe vyhovel a uložil žalovanej povinnosť úhrady žalovanej sumy spolu s príslušenstvom vychádzajúc z toho, že žaloba je dôvodná. Pritom svedok B. W. vo svojej výpovedi jednoznačne uviedol a potvrdil, že poslednou faktúrou (pro forma faktúrou) vystavenou pre spoločnosť Hobi, a.s. si vyúčtoval vrátenie preddavkov vo výške 1.000,- eur mesačne, ktoré si v predchádzajúcich riadnych faktúrach neuplatňoval, pričom suma 1.000,- eur mesačne mala byť použitá na kúpu zamestnaneckých akcií spoločnosti Hobi, a.s. Nakoľko k tejto kúpe nikdy nedošlo, odmena vyúčtovaná spoločnosti Hobi a.s. spoločnosťou pána W., ktorú čiastočne splnila žalovaná (v sume 10.000,- eur) bola pri začatí spolupráce medzi spoločnosťou Hobi, a.s. a spoločnosťou pána W. platne a účinne ústne dohodnutá. Žalovaná uvedenú sumu 10.000,- eur odovzdala B. W., o ktorej skutočnosti predložila aj písomné potvrdenie. Túto skutočnosť potvrdil vo svojej výpovedi aj Ing. B. W.. Svedok Ing. X. síce vo svojej výpovedi nepotvrdil existenciu predchádzajúcej dohody, zároveň však potvrdil, že Ing. W. požadoval pri ukončení spolupráce so spoločnosťou Hobi, a.s. kompenzáciu z dôvodu neuskutočnenia projektu, pričom Hobi, a.s. sa výškou tejto kompenzácie zaoberala a to podľa žalovanej len preto, že existovala určitá dohoda ohľadom výšky odmeny, ako aj ponechania jej určitej časti v spoločnosti Hobi, a.s. na kúpu akcií spoločnosti. Prvostupňový súd pri hodnotení dôkazov na túto skutočnosť vôbec neprihliadol. Svedok Ing. Q. X. potvrdil, že v spoločnosti boli mimo písomných zmlúv uzatvárané aj ústne dohody. Preto i tu existovala ústna dohoda, že Ing. W. bude umožnená kúpa akcií spoločnosti Hobi, a.s. a mesačná odmena Ing. W. bude fakturovaná sumou 3.100,- eur, čo skutočne bolo i fakturované a túto ústnu dohodu potvrdzuje. Tieto okolnosti prvostupňový súd vôbec nezal do úvahy, ani sa s nimi nijako nevyporiadal. Svedok J. S., bývalý predseda predstavenstva spoločnosti Hobi, a.s. vo svojej výpovedi potvrdil, že bol prítomný pri uzatváraní dohody s pánom W., pričom tento požadoval odmenu vo výške 4.000,- eur mesačne a dohoda znela, že mu bude

poskytnutá odmena 3.000,- eur mesačne a 1.000,- eur mesačne ostáva v spoločnosti ako preddavok na nevyplatené akcie. Výpoveď tohto svedka prvostupňový súd nesprávne a nedôvodne posúdil ako účelovú s odôvodnením dlhoročného priateľského vzťahu medzi ním a svedkom. Preto podľa žalovanej v konaní je preukázané, že v spoločnosti Hobi, a.s. existovali aj ústne dohody a pri začatí spolupráce medzi Hobi, a.s., spoločnosťou pána W. existovala ústna dohoda o ponechaní určitej čiastky zo spoločnosti pána W. v spoločnosti Hobi, a.s. za účelom preddavku na budúce akcie spoločnosti a išlo o sumu 1.000,- eur, čo preukázali vo výpovedi svedkovia B. W. a J. S.. Spoločnosť pána W. si túto sumu po ukončení spolupráce uplatnila, čo potvrdili všetci svedkovia vrátane Ing. X.. Ona - žalovaná časť z tejto sumy vo výške 10.000,- eur pánovi Ing. W. vyplatila, pričom túto čiastku si ako bezdôvodné obohatenie započítala na pohľadávku žalobcu. Preto navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh žalobcu zamietnuť v celom rozsahu a uplatnila si náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne vyjadril. Rozsudok súdu prvého stupňa navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zákona č.99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho súdneho poriadku - ďalej aj „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, podal ho účastník konania (§ 201 OSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, (§ 202 OSP), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako i konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) po skonštatovaní, že odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, preto ho potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP). Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z.z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, nakoľko vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pretože sa nejedná o konanie, v ktorom by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitý verejný záujem.

Predmetom tohto konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12C/244/2014 je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 10.000,- eur. Súd prvého stupňa žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanej povinnosť uplatnenú pohľadávku spolu s príslušným úrokom žalobcovi uhradiť a uložil jej tiež povinnosť náhrady trov konania v prospech úspešného žalobcu, ktoré spočívajú v zaplatenom súdnom poplatku a v trovách právneho zastúpenia.

Žalovaná napadla rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, teda odvolací súd preskúmava tento rozsudok vo veci samej a s tým spojený výrok o trovách prvostupňového konania.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané a pre posúdenie uplatneného nároku právne rozhodné skutočnosti. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu vykonal potrebné dokazovanie a vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotil a následne dospel k správnym skutkovým zisteniam. Pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvého stupňa vo veci, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. K zvýrazneniu správnosti záverov prvostupňového súdu sa žiada dodať už iba nasledovné:

V prejednávacom prípade niet sporu o tom, že medzi právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Hobi, a.s. a žalovanou bola uzavretá zmluva o pôžičke zo dňa 16.06.2011 a v zmysle jej dodatku zo dňa 06.11.2012 mala žalovaná zaplatiť dlh 10.000,- eur, ktorá suma bola splatná dňa 28.02.2013.

Medzi účastníkmi táto pohľadávka sporná nebola.

Zmluvou o postúpení pohľadávok v zmysle § 524 a nasl. OZ zo dňa 25.06.2013 pôvodný veriteľ Hobi, a.s. postúpil uvedenú pohľadávku na terajšieho žalobcu a táto skutočnosť bola oznámená žalovanej listom z 26.06.2013(č.l. 7-9 sp.). Na toto oznámenie žalovaná reagovala listom z 11.07.2013 s tým, že má pohľadávku voči pôvodnému veriteľovi, ktorú si jednostranne započítala, ktorým započítaním pohľadávka pôvodného veriteľa zanikla, keďže dňa 14.06.2013 za pôvodného veriteľa uhradila záväzok voči Ing. B. W. a to odmenu za vykonanú činnosť pre veriteľa v sume 10.000,- eur, ktorú skutočnosť Ing. W. písomne dňa 14.06.2013 potvrdil(č.l. 10 sp.). Preto v zmysle § 580 a § 529 ods. 2 OZ pohľadávku započítava proti pohľadávke veriteľa, čím táto jeho pohľadávka zanikla.

V občianskom súdnom konaní súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 OSP). Rozhodnutiu súdu vo veci samej musí teda predchádzať činnosť súdu zameraná na spoľahlivé zistenie skutkového stavu - dokazovanie zodpovedajúce garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, najmä garanciam obsiahnutým v princípe rovnosti zbraní a práve na kontradiktórne konanie" (I. ÚS 52/03). Ústavný súd formuloval požiadavku rovnosti zbraní tiež v tom zmysle, že "žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo aby mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní veci" (I. ÚS 59/00).

Dokazovanie možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. Povinnosť navrhnuť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní, ktorá zaťažuje účastníkov konania, je im všeobecne uložená v ustanovení § 120 ods. 1 OSP. Ide o povinnosť toho z účastníkov, ktorý tvrdí skutočnosť, ktorá má byť v konaní preukázaná.

Účastník musí všetky dôkazy, ktorými preukazuje svoje tvrdenia, predložiť alebo označiť pred súdom prvého stupňa, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a), najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces. Preto na účel zabezpečenia jeho kontrolovateľnosti vyžaduje zákon v § 157 ods. 2 OSP, aby všeobecný súd v odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (porovnaj aj I. ÚS 211/2012).

Kto chce úspešne uplatniť na súde pohľadávku voči protistrane, musí v konaní uniesť dôkazné bremeno o existencii svojho práva na zaplatenie žalovanej sumy, musí preukázať existenciu povinnosti toho, koho v konaní žaluje, že požadované plnenie je mu povinný zaplatiť. Musí preukázať a uniesť dôkazné bremeno o existencii platného právneho úkonu, od ktorého sa takáto povinnosť dlžníka odvíja. Povinnosť tvrdenia a povinnosť dokázať toto tvrdenie má vždy ten, kto tvrdí, že na takéto plnenie má nárok a kto sa takéhoto plnenia domáha žalobou o zaplatenie spornej sumy(§ 120 ods. 1 OSP).

V danom prípade túto povinnosť mal žalobca, ktorý existenciu tejto povinnosti splnil a to jednak písomnou zmluvou, jednak zmluvou o postúpení pohľadávok. Žalovaná popierala existenciu svojej povinnosti v dôsledku toho, že sa stala veriteľom pôvodného veriteľa Hobi, a.s. a uskutočnila úkon započítania, čím malo dôjsť k zániku tejto pohľadávky.

Potom aj žalovaná, ktorá sa ocitla v postavení veriteľa, mala povinnosť preukázať, že má pohľadávku voči spoločnosti Hobi, a.s.. Bolo jej povinnosťou preukázať existenciu povinnosti toho, voči komu pohľadávku uplatňuje, že požadované plnenie je povinný zaplatiť. Mala preukázať a uniesť dôkazné

bremeno o existencii platného právneho úkonu, od ktorého sa takáto povinnosť dlžníka odvíja. Žalovaná ako veriteľ tvrdiac, že má pohľadávku voči spoločnosti Hobi, a.s., mala nielen povinnosť tvrdenia, ale i povinnosť toto tvrdenie preukázať.

Žalovaná v konaní tvrdí, že pri začatí spolupráce medzi Hobi, a.s. a spoločnosťou Ing. W. existovala ústna dohoda o ponechaní sumy 1.000,- eur mesačne zo strany spoločnosti pána W. v spoločnosti Hobi, a.s. za účelom preddavku na budúce akcie spoločnosti, čo potvrdili svedkovia B. W. a J. S. (záloha na budúce akcie). Súd prvého stupňa nepovažoval túto skutočnosť za preukázanú, s ktorým záverom sa plne stotožňuje i odvolací súd. Tu je potrebné poukázať predovšetkým na to, že spoločnosť sb consulting, s.r.o. (konateľ Ing. W.)a pôvodný veriteľ Hobi, a.s. uzavreli dňa 01.08.2011 písomnú zmluvu o poskytnutí poradenských služieb (porovnaj č.l. 89 až 90 spisu), kde si účastníci dohodli vzájomné práva a povinnosti. Táto zmluva bola uzavretá písomne a predstavuje komplexnú dohodu medzi zmluvnými stranami a nahrádza všetky predchádzajúce prehlásenia, zmluvy a porozumenia či už ústne alebo písomné (článok VI., bod 2). Treba uviesť, že ak žalovaná, resp. aj Ing. B. W. tvrdia, že bola uzavretá aj ústna zmluva, tieto skutočnosti sa nepodarilo žalovanej v konaní preukázať (§ 120 ods. 1 OSP), ktoré skutočnosti súd prvého stupňa vyhodnotil v súlade so zákonom (§ 132 OSP).

V podnikateľskej praxi i v praxi medzi obchodnými subjektmi je iste obvyklé i uzatváranie ústnych zmlúv a dohôd, takáto prax je však vždy na ťarchu toho, kto chce pre seba získať určitý nárok či právo, aby existenciu takejto zmluvy či dohody preukázal. Takáto prax je však zjavne problematická v prípadoch, ak sa zmluva uzatvára v písomnej forme, ako to bolo práve v tomto prípade. Nie je vylúčené, že Ing. W. pôvodne požadoval od spoločnosti Hobi, a.s. za svoju prácu sumu 4.000,- eur, čo potvrdil i svedok J. S., avšak konečná dohoda je premietnutá v písomnej zmluve o poskytnutí poradenských služieb a o tejto dohode a zhode účastníkov zmluvy o odmeňovaní svedčia i faktúry, ktoré vyhotovoval sám Ing. W. (porovnaj č.l. 59 a nasledovné spisu), kde sa nenachádza žiadna zmienka o tom, že by mala byť fakturovaná či odkladaná akákoľvek suma u veriteľa (Hobi, a.s.), pričom dodávateľ, ak takýto nárok mal, mohol v predmetnej faktúre svoju požiadavku vyjadriť. Napokon dňa 31.07.2012 došlo k ukončeniu spolupráce medzi Hobi, a.s. a spoločnosťou sb consulting (porovnaj č.l. 88 spisu) a ani v tejto písomnej dohode o ukončení zmluvy o poskytovaní poradenských služieb niet zmienky o akomkoľvek dlhu Hobi, a.s. voči sb consulting, s.r.o.. I toto bol priestor, ktorý mohol Ing. W. využiť na uplatnenie akýchkoľvek svojich nárokov. Už vtedy totiž vedel, že dohoda o poskytovaní poradenských služieb končí a všetky jeho nároky si mohol práve tu, na tejto pôde, v tejto dohode uplatniť a tak s konečnou platnosťou vyriešiť. Neurobil tak a tým sa táto pohľadávka Ing. W. stala nepreukázateľnou, resp. nemožno jej existenciu považovať za preukázanú. Napokon i faktúru, ktorú po ukončení spolupráce Ing. W. vyhotovil, veriteľovi neodoslal.

Žalovaná poukazuje na to, že i predseda predstavenstva Ing. Q. X. potvrdil existenciu tejto pohľadávky. Tu treba uviesť, že Ing. X. potvrdil záujem spoločnosti na uspokojení peňažných kompenzačných nárokov Ing. W., avšak spoločnosť nesúhlasila s výplatou 14.000,- eur, ktoré rokovanie bolo vyvolané na základe záujmu spoločnosti vychádzať dobre s obchodnými partnermi a podľa možnosti uspokojiť ich požiadavky, avšak k dohode nedošlo.

Ani odvolací súd nemal v konaní preukázanú existenciu povinnosti spoločnosti Hobi, a.s. uhradiť Ing. B. W. sumu 14.000,- eur, resp. 10.000,- eur a pokiaľ žalovaná túto sumu uhradila, nečinila tak za pôvodného veriteľa Hobi, a.s., keďže v konaní sa existencia takejto povinnosti uvedenej spoločnosti nepreukázala. Vyjadrenie Ing. Q. X. o záujme spoločnosti Hobi, a.s. dohodnúť sa s Ing. W. na usporiadaní vzťahov nie je možné považovať za dôkaz o existencii povinnosti Hobi, a.s. uhradiť takúto sumu spoločnosti sb consulting. Nebolo preukázané, že by pre prípad neúspechu s projektom bola Hobi, a.s. povinná uhradiť spoločnosti sb consulting uvedenú kompenzačnú sumu. Žalovaná teda nepreukázala existenciu dlhu na strane povinnej osoby, za ktorú osobu ona plnila a preto sa nemožno stotožniť so žalovanou, že plnila za veriteľa a v dôsledku námietky započítania jej dlh zanikol.

Preto možno konštatovať, že žalovaná sa vystavila riziku tým, že uhradila Ing. W. pohľadávku, o existencii ktorej vznikli dôvodné pochybnosti a práve tu sa žalovaná ocitla v dôkaznej núdzi preukázať existenciu pohľadávky veriteľa voči Ing. W..

Za týchto okolností treba mať za to, že pohľadávka žalobcu voči žalovanej v sume 10.000,- eur existuje, táto je v súlade s dohodou o pôžičke zo dňa 16.06.2011 v znení jej dodatku zo dňa 06.11.2012, táto

sa stala splatnou 28.02.2013 a preto súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- eur s úrokom z omeškania 8,75% ročne od 01.03.2013 do zaplataenia a v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 OSP je tiež rozhodnutie o trovách prvostupňového konania, ktoré boli v konaní úspešnému žalobcovi priznané za zaplatený súdny poplatok a špecifikované trovy právneho zastúpenia, ktorých náhrada je v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z..

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spočívajúci na vecne správnych skutkových a právnych záveroch podľa § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil.

V odvolacom konaní bol úspešne brániacim sa účastníkom žalobca, uplatnil si právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto však v lehote troch dní od vyhlásenia rozsudku nevyčíslil, preto odvolací súd žalobcovi náhradu takýchto trov odvolacieho konania nepriznal (§§ 224 ods. 1, 142 ods. 1, 151 ods. 1,2 OSP).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.